

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: Udrag fra Antonius i Paris (Danske Klassikere)

Citation: Claussen, Sophus: "Antonius i Paris", i Claussen, Sophus: *Antonius i Paris*, udg. af Jørgen Hunosøe ; Esther Kielberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, [i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab], cop. 1990, s. 141. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-claussen01-shoot-idm140218343968720/facsimile.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Antonius i Paris

Da jeg nu ogsaa vilde sige Kaféen Farvel, traf jeg Violinisten. Den stulfærdige Antonius drak den Dag temmelig meget og havde et Anfald af bidsk Sandhedstrang.

»Aa hør, nej er det Dem?» raabte han. »Sæt Dem ned her hos mig! Vil De høre, hvad jeg tænker om Paris...?«

»Tænker De ikke som i gamle Dage, at det er en Pandora med en Æske, en smuk Dame, som man forfører med et rent Buestrøg for at tage Hemmeligheden fra hende?«

»Skal jeg sige Dem, hvad der er i Æsken?«

»Blanke Stene og nye Kunstteorier?«

Han rystede hæftig og eftertrykkelig paa Hovedet:

»En Mus!... en stor, forgyldt Bonbonæske og en ækel, graa Mus!«

Da jeg kom tilbage til Paris, var det sent i September. Og strax den regnfulde første Aften gik jeg til Quartier Latin for at hilse paa Venner, der flittig havde husket mig med Breve. Jeg gemte endnu deres Beretninger om Antonius' sørgelige Afsked fra Paris og dem.

Oppe paa det velkendte Tagkammer fandt jeg min Ven, Tegneren og Poeten, omgivet af sin unge Søster, sin halvvoxne Broder, sin Veninde og en lille, provinsiel Kusine, der lige var kommen til Paris. Broderen spillede Violin, Søsteren sang med en Iver som en borgerlig Debutantinde nogle Operetmelodier, og til sidst fik Veninden og Poeten Bogen med de gamle, franske Folkeviser trukket frem.

Jeg var bedt ud til Aften, endda med Mænd, der var bedre end jeg selv. Men da min Ven spurgte mig:

»Foretrækker du at dinere med Berømmelsen? eller vil du blive her og spise med disse unge Demoiseller?«

– kunde jeg ikke modstaa.

Vi spiste saa godt, som Folk altid gør i Paris, naar de for Resten spiser. Vi drak en frisk, fyldig Vin, som ikke var blandet. De lidt forlegne, unge Piger var selv nye som Vinen, den lille Broder fuld af Visdomme og pudsigt Paastaelhghed (de Børn i Frankrig!) Og mit Ven-skab med Vært og Værtinde var saa godt, som det var gammelt.

»Men Monsieur...« udbryder Madame endelig, som om hun længe havde gemt paa noget og nu var ved at briste af Utaalmodighed. »Hvad siger De da til, at Monsieur Antonius, vor gode Antonius, saadan har forladt os?«

Det var, som om hun exploderede. Der findes ikke i Verden Veltalenhed som hos en Kvinde i Paris: *Antonius' mærkelige Daarskab!* An-